

Nr 33.

Av fru **Nordgren**, angående införande i skattelagstiftningen av rätt för vissa förvärvsarbetande kvinnor att vid inkomst-taxering åtnjuta avdrag för viss kostnad för hemhjälp.

Gift kvinna, som har förvärvsarbete, blir enligt gällande skattelagstiftning jämförelsevis hårt beskattad därigenom, att hennes rätt till avdrag för avlöning av nödvändig hemhjälp är minimal. Kungl. förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt medger icke någon som helst avdragsrätt för sådan kostnad, och kommunalskattelagen går icke längre i detta hänseende än att den tillerkänner gift kvinna, som har inkomst av rörelse eller av eget arbete, rätt att åtnjuta avdrag från sin inkomst med 200 kronor för år, därest inkomsten uppgått till detta belopp.

En allmän regel är eljest, att inkomsttagare vid såväl statlig som kommunal beskattning äger rätt till avdrag för sina kostnader för inkomstens förvärvande. Detta gäller såväl anställda som rörelseidkare. En jordbrukare t. ex. åtnjuter avdrag för lön och kost åt de för hans jordbruk anställda och en affärsidkare för avlöning åt butiksbiträden och kontorspersonal. I överensstämmelse härmed borde gift kvinna, som har förvärvsarbete, erhålla avdrag från sin arbetsinkomst för kostnaderna för den hemhjälp, vars anställande är en absolut förutsättning för att hon skall kunna förvärva denna inkomst, däremot icke för hemhjälp, avsedd för inkomsttagarens personliga upppassning.

Vad avdragets storlek beträffar, synes det mig rimligt, att det finge beräknas till belopp, motsvarande den kontanta lön, som under beskattningsåret utbetalats till anställd hemhjälp, jämte av den anställda åtnjutna naturaförmåner, uppskattade i enlighet med vad som fastställts för vederbörande taxeringsdistrikt.

Avdrag bör givetvis endast få göras från den förvärvsarbetande hustruns inkomst av rörelse eller eget arbete, och det bör dessutom, till förekommande av missbruk, begränsas sålunda, att avdraget i varje fall understiger denna inkomst.

Den skattelindring, som införandet av dylik avdragsrätt skulle medföra för makar i de fall, då hustrun har förvärvsarbete, kan icke anses innebära någon omotiverad förmån. Skattebördan för dessa makar är under nuvarande förhållanden betydligt högre än för ogift inkomsttagare, då ju makarnas inkomster sammanslås vid beskattningen. Särskilt då minder-

åriga barn finnas, åtgår ofta större delen av hustruns arbetsinkomst till utgifter för hjälp i hemmet och skatter. Detta föranleder i sin tur, att mindervärdig och okunnig hemhjälp ofta måste anlitas, till skada för barnen, om inkomster och utgifter skola gå ihop.

Till förvärvsarbetande mödrar, som lämna sina barn till barnkrubbor eller daghem, lämnar staten visst bidrag. Skäligt vore, att även de mödrar, som kunna bereda sina barn vård i hemmet, erhöles vissa lättnader i utgifterna härför.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan, att utredning måtte företagas beträffande frågan, huruvida möjlighet finnes att vidtaga sådana ändringar i gällande skattelagar, att förvärvsarbetande gift kvinna och ensamstående förvärvsarbetande kvinna med minderåriga barn erhålla avdragsrätt från sin arbetsinkomst för kostnaderna för anlita, nödvändig hemhjälp, samt efter vilka grunder avdragsrätt i så fall skulle kunna medgivas.

Stockholm den 15 januari 1945.

Olivia Nordgren.
